

šifra: morfosintaktična zakladnica

Kadar sanjaš o domu

Kadar sanjaš o domu,
sanjaš o meni – stoletni hiši,
ki jo je sam zgradil
tvoj praprapraded.

Sanjaš o zelenem vrtu, akacijah in češnji.
Skritih koprivah, ki jih nista videla.
Mehurjastih stegnih in solznih očeh,
o kolesih, krvavih komolcih in kolenih.

Se spomniš skalnjakov tulipanov
in govorečih zajčkov vseh barv?
Grabljenje listja in nabiranje kostanja?
Kresničke in pike komarjev,
pa sneženi slon in medved,
trikrat večja od tebe.

Dežne kapljice na strešnem oknu in žgečkanje lune,
ob treh zjutraj, kadar nisi mogel spati.
Vidiš majhno posteljo –
ladjo, grad, Olimp.
Pa prenatrpane predale.

Še vidiš vse obraze, ki jih več ni?
Na svet večer,
ko je prinesla polže,
ker to jejo fine dame in finejši gospodje,
ko si smejal se vsem grimasam.

Zdaj ležiš v temni sobi,
v postelji, ki ni tvoja.
Zunaj gola ulica, nikoli okrašena s kredo.
Drevesa, po katerih nisi plezal.
In ljudje,
ki ne vedo, da si bil včasih drug –
kralj dvorišča in dinozavrov,
in živel pod vodo
in na Marsu.

Ne hodi pome, ker me ni.
Stoletne hiše praprapraded.

Tvoj zaklad je bil odkopan.
Poteptan s stopinjami,
ki niso tvoje.
Sence spijo v domu,
ki so ga ukradle,
in ne vedo,